

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **J. V.**, zast. JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem v Hradci Králové, Resslova 1253, proti žalovanému **Státnímu úřadu inspekce práce**, se sídlem v Opavě, Kolářská 451/13, řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. března 2013, čj. 361/1.30/13/14.3 t a k t o :

- I. V řízení přerušeném usnesením ze dne 10. ledna 2014, čj. 31 Ad 17/2013-48, s e p o k r a č u j e .
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. března 2013, čj. 361/1.30/13/14.3, s e z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do rukou jeho zástupce do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj o uložení pokuty ve výši 250.000 Kč a povinnosti uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

V žalobě uvedl, že mu byla uložena pokuta za spáchání správního deliktu, jehož se měl dopustit tím, že umožnil M. B. výkon nelegální práce ve smyslu ust. § 5 písm. e) bod 1. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále je „zákon o zaměstnanosti“), neboť jmenovaný vykonával

v provozovně žalobce prodej oplatek a trubiček mimo pracovněprávní vztah. Žalobce, jak uvedl, ve správním řízení nepopíral, že pro něho pan B. pracoval a se správními orgány řádně spolupracoval. Uváděl, že se na pracovních podmínkách dohodli a podpis písemné dohody o provedení práce se předpokládal při příležitosti nejbližší návštěvy žalobce na pracovišti jmenovaného. Tuto obranu však považoval správní orgán pouze za účelovou.

Žalobce považoval napadené rozhodnutí za zcela nezákonné, neboť ve správním řízení nebylo prokázáno, že by naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, za jehož spáchání byl sankciován, dále z toho důvodu, že společenská škodlivost jeho jednání vůbec nedosahuje míry typové a společenské škodlivosti deliktu, za jehož spácháním byl potrestán, takže nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu a konečně i z toho důvodu, že hmotněprávní úprava, kterou správní orgány aplikovaly, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně s čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce namítal, že ve správním řízení nebylo řádně prokázáno, že by naplnil formální stránku skutkové podstaty správního deliktu. Upozornil na ústavní princip presumpce neviny a z něho plynoucí zásadu in dubio pro reo. Konstatoval, že rozhodnutí o vině nemůže být založeno na domněnkách, spekulacích a odhadech správního orgánu. Žalobce se totiž hájil tím, že dohoda byla mezi danými účastníky fakticky uzavřena a k jejímu podpisu nedošlo pouze z toho důvodu, že její písemné vyhotovení žalobce zapomněl doma, což podpis dohody oddálilo. Upozornil rovněž, že zjištění, která kontrolní orgán učinil na místě samém po rozhovoru s panem B., není možné přeceňovat, neboť se jednalo o zátěžovou a stresující situaci, s níž se jmenovaný nikdy předtím nesetkal. Žalobce měl za to, že ze správního spisu vyplynulo, že pan B. pro žalobce pracoval a byl přitom vázán jeho pokyny. Prokázána byla též skutečnost, že jmenovaný za výkon práce pobíral úplatu. Nebyla prokázána žádná skutečnost, která by nasvědčovala záměru žalobce a jmenovaného zakrývat jejich právní vztah jiným režimem, nežli režimem pracovněprávním. Není proto možné dospět k jinému závěru, než že dohoda o provedení práce byla mezi smluvními stranami uzavřena, a to ústní formou. Zcela nevyvrácena naopak zůstala obrana žalobce, že tuto svou dohodu mínily obě strany stvrdit podpisem písemné dohody o provedení práce. Nelze dle žalobce rozhodně považovat za nevěrohodné, že osmnáctiletý M. B. vystavený tlaku profesionálních inspektorů situaci vyhodnotil tak, že k uzavření žádné formální dohody nedošlo, ačkoliv faktický konsensus na obsahu právního vztahu a jeho právním režimu byl mezi oběma subjekty právního vztahu naplněn.

Dále žalobce zdůraznil, že ze skutečností zjištěných ve správním řízení plyne, že se společenská škodlivost jednání žalobce ani vzdáleně nepřiblížila typové společenské škodlivosti deliktu, za jehož spáchání byl žalobce potrestán. Prohřešek žalobce totiž spočíval tolika v tom, že existující pracovněprávní vztah nestvrdil písemnou formu a jeho zaměstnanec se pak při kontrole nemohl prokázat písemnou dohodou o provedení práce. Škodlivost jednání žalobce je tak zcela nesouměřitelná se škodlivostí jednání pachatelů, na něž skutková podstata deliktu míří. Žalobce tak měl za to, že v posuzovaném případě se jedná o zcela nepřiměřené represivní působení mocenského aparátu státu. Postihováno totiž není skutečné protispoločenské jednání, nýbrž banální, bagatelní a z hlediska dopadů do veřejného zájmu zcela marginální opomenutí ryze formálního rázu. Žalobce přitom upozornil na

judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45, dle níž se v oblasti správního trestání uplatní principy trestního práva a orgán ukládající sankci za přestupek musí reflektovat nejen formální, ale i materiální stránku skutkové podstaty deliktu.

V žalobě dále žalobce namítal, že právní úprava, jež byla v projednávané věci správními orgány aplikována, je v rozporu s ústavním pořádkem. Za protiústavní považuje žalobce jednak vymezení skutkové podstaty správního deliktu, která nerespektuje ústavní požadavek diferenciací jednání v závislosti na míře jeho společenské škodlivosti a jednak stanovení spodní hranice peněžitě sankce ve zcela zjevně nepřiměřené výši, která je svou podstatou likvidační a neumožňuje adekvátní zohlednění všech relevantních skutečností. Napadeným rozhodnutím tak bylo dle žalobce porušeno ústavně zaručené základní právo na ochranu majetku a svoboda podnikání. Žalobce proto navrhl, aby zdejší soud přerušil řízení a v souladu s čl. 95 odst. 2 ústavy předložil Ústavnímu soudu odůvodněný návrh na zrušení některých ustanovení zákona o zaměstnanosti. Svůj návrh žalobce podrobně odůvodnil.

Dále žalobce uvedl, že pro případ, že by se zdejší soud neztotožnil s žádným z žalobních bodů, vznesl v souladu s ust. § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s.ř.s.“) návrh na moderaci výše uložené pokuty.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dle rozhodnutí oblastního inspektorátu práce se měl žalobce dopustit správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti tím, že umožnil výkon nelegální práce, jak ji definuje ust. § 5 písm. e) bod 1. uvedené právní úpravy. Konstatoval, že provedenou kontrolou bylo zjištěno a protokolárně zdokumentováno, že pan M. B. byl dne 18. 7. 2012 zastižen v provozovně žalobce při výkonu práce spočívající v prodeji bez uzavřeného pracovněprávního vztahu. Jmenovaný při kontrole sdělil, že v provozovně pracuje od července 2012 bez uzavřené smlouvy nebo dohody a že jeho hodinová odměna činí 50 Kč. Žalobce pak do protokolu o ústním jednání dne 8. 11. 2012 uvedl, že ve své provozovně zaměstnával studenty a M. B. pro něho pracoval od 30. 6. 2012 do 19. 7. 2012 jako prodejce trubiček a oplatek, žalobce mu zadával úkoly a v den kontroly nebyla smlouva na místě, ta byla podepsána až 24. 7. 2012. Evidence pracovní doby byla dle žalobce vedena v sešitě, jmenovaný si odměnu vybírá každý den z tržby, ve stánku pracoval sám, byl podřízen žalobci, dohoda již byla vytvořena, ale žalobce ji zapomněl doma, přivezl ji až s dalším zásobováním, kdy byla i následně podepsána.

Žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že zjištěná osoba skutečně vykonávala pro žalobce závislou práci bez uzavřeného pracovněprávního vztahu. Námitku žalobce, že v době kontroly měl uzavřenou ústní dohodu o provedení práce, vyhodnotil žalovaný jako účelovou, uváděnou ve snaze vyhnout se právnímu k postihu. Dle názoru žalovaného, pokud by taková ústní dohoda byla skutečně v době kontroly uzavřena, nepochybně by se o tom některá ze stran při kontrole zmínila. Uvedl dále, že pro platný právní úkon je vždy zapotřebí vážného, srozumitelného a určitého projevu vůle. Platným právním úkonem však nemůže být úkon, o němž jedna strana ani neví, že by jej učinila. Existence ústní dohody o provedení práce je dle žalovaného také v přímém rozporu s vyjádřením žalobce ze dne 8. 11. 2012 a s protokolem o výsledku kontroly ze dne 24. 7. 2012, když

správnost uvedených protokolů stvrdil žalobce svým podpisem. Žalovaný se tak ztotožnil se závěrem oblastního inspektorátu práce, dle něhož se žalobce dopustil správního deliktu dle ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Žalovaný dále uváděl, že považuje posuzované jednání za společensky škodlivé, neboť výrazně poškozuje rovné podmínky na trhu práce. Shora uvedeným jednáním jsou dále způsobeny značné následky v oblasti daňové a v neposlední řadě jsou jím zkracována práva a oprávněné zájmy zaměstnanců. U předmětného správního deliktu tak není třeba prokazovat ani nejnižší formu zavinění, kterou je nevědomá nedbalost. Je tedy irelevantní, zda o způsobení daného následku účastník řízení vzhledem ke všem okolnostem vědět měl a zda vzhledem k jeho subjektivním poměrům o tom vůbec vědět mohl. Žalovaný, konstatoval, že žalobci byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonného rozpětí. Při určení její výše správní orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán a výši pokuty řádně odůvodnil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nad rámec důvodů uvedených v rozhodnutí konstatoval, že správní orgány při rozhodování ve věci plně respektovaly presumpci nevinoty i zásadu subsidiarity trestání s ohledem na možný zásah do práv a svobod občanů. Protože však jednoznačně dospěly k závěru, že žalobce skutečně naplnil všechny znaky předmětného správního deliktu, byly povinny sankcionovat jej v zákonem stanovených mezích.

Při nařízeném jednání zástupce žalobce uvedl, že uložená sankce je v hrubém nepoměru k tomu, čeho se měl dopustit a odkázal na nálezy Ústavního soudu, který zrušil dolní hranici pokuty za delikt, z něhož byl žalobce uznán vinným. Pověřený pracovník žalovaného poukázal na skutečnost, že žalobce se ohledně ústně uzavřené dohody zmínil až v odvolání do prvoinstančního rozhodnutí s tím, že osoba, kterou žalobce zaměstnával uzavření dohody nepotvrdila. K výši uloženého trestu potom uvedl, že v době, kdy správní orgány rozhodovaly, byla dolní hranice sazby pevně stanovena a pokuta byla uložena na samé spodní hranici. Žalovaný nebyl s ohledem na zákonnou úpravu oprávněn jakkoliv tuto částku snižovat případně promíjet. Zástupce žalobce vznesl návrh, aby byl vyslechnut jako svědek M. B.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Krajský soud v rámci přezkumného soudního řízení zjistil, že ve správním řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, postupoval žalovaný a před ním i prvostupňový správní orgán podle zákona o zaměstnanosti ve znění jeho novelizace provedené zákonem č. 367/2011 Sb., kterým byla s účinností od 1. 1. 2012 změněna dosavadní výše pokut v oblasti postihu nelegální práce, přičemž při postihu výkonu nelegální práce dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a e) zákona o zaměstnanosti byla jako nejnižší možná sankce stanovena částka 250.000 Kč. Krajský soud tak dospěl k názoru, že část ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti (konkrétně část na konci tohoto ustanovení znějící: „nejméně však ve výši 250.000 Kč“) je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR), a

to zejména s čl. 11 Listiny základních práv a svobod, neboť nerespektuje zásadu, aby uložení pokuty, byť i v minimální výši, nebylo pro delikventa likvidační. Proto senát 30 Ad zdejšího krajského soudu předložil ve věci 30 Ad 15/2012 dne 11. 12. 2013 Ústavnímu soudu ČR návrh ve smyslu ustanovení § 95 odst. 2 Ústavy na zrušení zmíněné části uvedeného ustanovení. Obdobný návrh předložil Ústavnímu soud i Městský soud v Praze. Z těchto důvodů bylo řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu o shora uvedeném návrhu přerušeno. V návaznosti na podaný návrh vydal Ústavní soud k datu 9. 9. 2014 nálezní sp. zn. Pl. ÚS 52/13, dle něhož ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve slovech „nejméně však ve výši 250.000 Kč“ označil za rozporné s čl. 1, čl. 4 odst. 4, čl. 11 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Dodatkového protokolu o Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Současně pak ust. § 140 odst. 4 písm. f) daného zákona ve slovech „nejméně však ve výši 250 000 Kč“ zrušil dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. Dále krajský soud zjistil, že daný nálezní byl ve Sbírce zákonů pod č. 219/2014 vyhlášen k datu 20. 10. 2014.

Na základě uvedeného je tedy zřejmé, že pokud oblastní inspektorát uložil žalobci pokutu ve výši 250.000 Kč s konstatováním, že tak učinil s ohledem na současnou právní úpravu na nejnižší možné hranici zákonné sazby, nelze než v kontextu se shora uvedeným konstatovat, že tak učinil na základě ustanovení § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti, které, jak Ústavní soud následně konstatoval, je v rozporu jednak s čl. 1, čl. 4 odst. 4 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a dále i čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Zrušení předmětného ustanovení zákona o zaměstnanosti a i následné zrušení napadeného rozhodnutí tak dává žalovanému prostor, aby za nově stanoveného rozpětí možného uložení sankce znovu zvážil všechny zjištěné okolnosti projednávané věci. Žalovaný bude přitom vázán ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. právními závěry vyslovenými zdejším soudem a v jejich intencích pak zváží, jestli zjištěné skutkové okolnosti projednávané věci svědčí ve prospěch závěru, že žalobce měl být vůbec za svůj postup pokutován. Pokud dospěje ke kladnému závěru, potom dostatečně zhodnotí materiální stránku správního deliktu a následně stanoví pokutu v takové výši, která pro žalobce nebude likvidační.

Ve vazbě na shora uvedené hodnotil krajský soud nastíněné skutkové okolnosti z pohledu jednotlivých ustanovení zákona o zaměstnanosti a zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a neopomněl přitom zohlednit i závaznou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Z ust. § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti vyplývá, že právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle ust. § 5 písm. e) bodu 1. nebo 2. této právní úpravy. Dané ustanovení pak za nelegální práci označuje výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.

Z průběhu správního řízení vyplynulo, že dne 18. 7. 2012 provedl oblastní inspektorát u žalobce kontrolu zaměřenou na výkon práce fyzickou osobou na

základě pracovněprávního vztahu se závěrem, že žalobce umožnil vykonávat závislou práci mimo pracovněprávní vztah a tím umožnil výkon nelegální práce. Své závěry opíral správní orgán o zjištění, že v provozovně žalobce – v prodejním stánku zjištěná osoba M. B. byl zastižen při výkonu práce – prodej oplatek a trubiček bez uzavřeného pracovněprávního vztahu. Jmenovaný pak měl prohlásit, že nemá uzavřenou žádnou smlouvu ani dohodu a že dostává 50 Kč na hodinu. Zjištěné údaje zachytil správní orgán písemně v dokumentu nazvaném „záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob“. Na základě zjištěných okolností pak správní orgán zahájil řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle ust. § 141 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

S tímto postupem se krajský soud nemohl ztotožnit, a proto i podanou žalobu považuje za důvodnou.

V první řadě je nutno zdůraznit, že správní řád ukládá prvoinstančnímu správnímu orgánu a potažmo i žalovanému ve svém ust. § 3 povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2. K této otázce se i závazně vyjádřil Nejvyšší správní soud a to v rozsudku ze dne 30. 12. 2010, čj. 4 Ads 44/2010, kde uvedl, že „Naplnění zásady materiální pravdy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality, přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný. Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je třeba klást v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti, jako jedné ze základních forem správního trestání.“ V daném případě, jak krajský soud zjistil, sepsal správní orgán v den zahájení kontroly tzv. „záznam o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob“. Tento záznam se pak stal jediným podkladem pro závěr, že jmenovaný M. B. neměl s žalobcem uzavřenou žádnou smlouvu či dohodu svědčící o pracovněprávním vztahu. V této souvislosti připomíná krajský soud opět závaznou judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, která hodnotí jako pochybení oblastního inspektorátu využití záznamu o podání informace sepsaného se zjištěnou osobou jako důkazního prostředku. Nejvyšší správní soud v daném judikátu upozorňuje, že čtením takového záznamu nelze ve správním řízení nahradit plnohodnotnou svědeckou výpověď.

Nelze se proto ztotožnit se závěrem žalovaného, že v předmětné věci bylo prokázáno, že aktivita jmenovaného M. B. naplňovala v den provedení kontroly znaky nelegální práce. Pokud totiž oblastní inspektorát i žalovaný opírali svoje závěry pouze o informace vyplývající ze záznamu pořízeného při kontrole, aniž by si v něm uvedená tvrzení ověřili svědeckou výpovědí, neodpovídal jejich postup ust. § 3 správního řádu a současně ani závazné soudní judikatuře. Takové procesní pochybení pak ještě umocňuje samotné tvrzení žalobce, který obsah záznamu týkající se samotné existence či neexistence smlouvy o pracovněprávním vztahu zpochybňuje. Za takové situace je víc než nepochybné, že výslech zjištěné osoby jako svědka by do řízení vnesl nové světlo a případné pochybnosti by pomohl rozptýlit. Absence takového důkazu způsobuje nepřezkoumatelnost postupu prvoinstančního orgánu i žalovaného.

Dalšími žalobními námitkami se již krajský soud nezabýval, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé výrok rozsudku změnit.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 3 úkony právní služby po 3.100 Kč, a to převzetí zastoupení, k sepsání žaloby a účast při jednání (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 3 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300 Kč. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 14. listopadu 2014

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu